

Křesťané a proměny evangelizace

Jak evangelizovat v dnešní době? Jaké jsou nejlepší metody práce s mládeží? A jak se církev může přiblížit těm nejznevýhodněnějším? Tyto a mnohé další otázky se probíraly na konferenci Křesťané a proměny evangelizace, která se konala v říjnu v Praze.

Akce nabídla prostor k zamyšlení nad poselstvím víry a budoucností evangelizace, aktuálními problémy, které ji čekají, a možnostmi, jak efektivně oslovovat svět v době změn. Zúčastnilo se jí šedesát posluchačů, z toho osmadvacet studujících Jaboku. Svůj příspěvek předneslo celkem patnáct odborníků z širokého spektra působnosti včetně například prof. Tomáše Halíka, který konferenci zahájil, prof. Kristiny Koldinské, jež představila práci Komunity Sant'Egidio mezi chudými, či Jiřího Edy Zajíce, který hovořil o podpoře duchovního života ve skautingu. Na konferenci rovněž vystoupili mluvčí ze Slovenska, Polska a Austrálie.

Během konference zazněly různé perspektivy – od práce s mládeží na Slovensku a v Česku v minulosti i současnosti, až po zkušenosti z evangelizace jocistickou metodou v Austrálii. Hovořilo se o významu dialogu, ale také o potřebě aktivního sociálního zapojení. Přednášející ukázali, jak se evangelizace vyrovnává s generačními rozdíly a postupující sekularizací, ale také, jaké příležitosti pro šíření křesťanského poselství nabízí digitální éra.

Konkrétně například zazněla jasná výzva k prohlubování dialogu. Tomáš Halík vyzval ke změně mentality, říká, že je dnes zapotřebí mnohem více perichoretického prostupování církve a světa, je třeba číst evangelium znovu ve světle naší současnosti, objevovat znovu to, co nás spojuje s lidmi, kteří se k církvi nehlásí, tj. objevovat katolicitu ve smyslu otevřenosti. Dosavadní

foto Michal Filip

Během konference zazněly různé perspektivy – od práce s mládeží na Slovensku a v Česku v minulosti i současnosti, až po zkušenosti z evangelizace jocistickou metodou v Austrálii.

dialog již nestačí, výzvy k synodalitě bychom měli brát jako výzvy ke krokům za dosavadní snahy o dialog. Je třeba prohlubovat umění vzájemného naslouchání, inspirovat se náměty druhých, jiných, odlišných. Dokážeme-li se zcela konkrétně vzájemně učit v setkání s jinými, potom může být i takový nový přístup k jinakosti inspirativní nejen pro církev a náboženskou společnost, ale i pro soužití nás všech jako občanů, bez ohledu na to, zda se považujeme či nepovažujeme za nábožensky věřící.

Evangelium jako radostná zvěst se má projevat nejen v našich slovech, při liturgickém slavení, ale především v našich životech, ve způsobu, jak se vztahujeme ke světu, k druhým lidem, k sobě samým.

Jednání člověka, jemuž na sobě, na druhých či světu nezáleží, má být pro křesťany výzvou k vykročení nabídnout osobní vztah, v němž může dojít k setkání a proměně. Je-li pro křesťany Bůh osobou, pak pouze osobní, na důvěře postavené vztahy mohou být základem skutečně křesťanského života

ve společnosti. Svědectví života je ústřední, či jak řekl doc. Michal Kaplánek, „jedinou“ metodou, jak lze evangelizovat, přičemž to, oč běží, není nic menšího než rozvíjení života. Přijal-li někdo skutečně lásku Boží, jak by mohl potlačit touhu sdělovat ji druhým? Jde-li o sdělování lásky, nejde samozřejmě předně o sdělování slovy, ale právě svědectvím života, rozvíjením vztahů, které zakládá láska. To, jak přinášet evangelium, ukazuje i dnes nejlépe Ježíš podle svědectví Nového zákona: Nově a nenásilně, zdůraznil ve svém příspěvku Mariusz Kuźniar.

Konference přinesla řadu zajímavých myšlenek, ukázala, jakým směrem by se mohla evangelizační práce ubírat a jakými cestami lze evangelium jako radostnou zvěst odpovídajícím způsobem žít v současném světě. Spolupřádaly ji Česká společnost pro katolickou teologii, Pedagogická sekce ČKA a VOŠ sociálně pedagogická a teologická Jabok.

PhDr. Zuzana Svobodová, Ph.D., Mgr. Alice Košárková, Ph.D.